

HARLEQUIN®

King

KATE CARLISLE

SÜÜTUNA
PARADIISIS

046
MAI

Kate Carlisle
An Innocent in Paradise
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le
Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse **vili või väl-**jamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Reet Piik
Korrektor Inna Viires

© 2011 by Kathleen Beaver
© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad **Harlequin Enterprises Limited**ile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B05240712
ISBN 978-9949-25-216-9

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Üks

Logan Sutherland jalutas luksusliku Alleria kuurordi hotelli fuajee poole, kui kokteilibaarist kostis puruneva klaasi terav heli.

„Äri tegemise hind,“ pomises Logan. Kuid ta peatus ja jäi kuulatama.

Ega kuulnud midagi. Ei ühtki heli.

„Kurat,“ ütles ta kella vaadates. Konverentskõne pidi viieteistkümne minuti pärast algama. Tal polnud selle jaoks aega. Aga pahaendeline vaikus sundis teda suunda muutma ja baari minema.

Logan ja tema kaksikvend Aidan olid teeninud oma varanduse, kujundades ja juhtides luksuslikke kokteilibaare kõrgklassi hotellides üle kogu maailma. Nii et purunevate klaasnõude heli ei andnud tavaliselt põhjust muretsemiseks. Ent Logani kogemus näitas, et klirinale järgnesid alati rämedad hüüded, pilked ja naer. Mitte kunagi vaikus.

Vaikus tähendas, et midagi on valesti. Ja Logan Sutherland polnud mees, kes oleks lasknud asjadel valesti minna, ilma et oleks selles suhtes midagi ette võtnud.

Ta astus hooletu elegantsiga kujundatud baari ja pani tähele, et helid polnud ikka veel valjemaks muutunud, ehkki ruum oli rahvast täis ja lõbutsevad hotellikülalised olid suurema osa laudu hõivanud. Ettekandjad liikusid jooke ja suupisteid serveerides kergel sammul ühe laua juurest teise juurde. Vaikus oli rahutuks tegev.

Väike grupp tema alluvaid oli pika leti kaugemas otsas salka kogunenud ja kükitasid põrandal. Logan astus vanembaarimehe juurde. „Sam, mis lahti?“

Sami viipas lõuaga leti teise otsa poole. „Uus ettekandja pillas terve kandikutäie jooke maha.“

„Miks siin nii vaikne on?“

Sam silmitses mõne hetke joogipunkti pika baarileti keskel, kus kaks noorembaarmeni osavalt joogitellimusi täitsid. Siis pööras ta ringi ja vaatas Loganile otsa. „Me oleme tema pärast veidi mures, boss.“

„Miks?“ Logan heitis pilgu väikesele salgale. „Kas ta lõikas endale sisse?“

Sam kehtas õlgu. „Ei, ta on lihtsalt väga armas tüdruk. Poleks kena tema üle naerda.“

Logan kortsutas kulmu, kuulates lihaselist endist merejalaväelast, ning pööras siis ringi, et uut töötajat paremini näha.

Ettekandjad ja koristajad korjasid üles viimased klaasikillud ning läksid laiali, tagasi oma tööpostide juurde. Üks naine jäi paigale, kuni koristaja viimase klaasipuru kühvlile pühkis. Siis põlvitas ettekandja maha ja kuivatas alkoholi baarirättidega põrandalt ära.

„Suur aitäh, Paolo,“ tänas naine ja surus sõbralikult koristaja käsivart. Paolo võttis märgade rätikute nutsu ja läks tagasi joogipunkti juurde. Nüüd nägigi Logan esimest korda „väga armast tüdrukut“. Ja tundis, kuidas tihke kuumalaine ta peaaegu pikali löi.

Tema teine mõte oli: *loodetavasti kasutab naine päikesekaitsekreemi*, sest tema nahk oli nii hele ja sile ja kreemikas.

Logani *esimene* mõte oli värvikalt sündsusetu ega sobinud daamide seltskonnas arutamiseks.

Ja see ei rõõmustanud meest sugugi.

Naine oli klassikaline punapea, virsiku- ja koorekarva jume ning kergelt tedretähnlike ninaga. Paksud punased juuksed langesid lopsakate läikivate voogudena tema seljale. Ametlikus tööriietuses, mis koosnes bikiinirinnahoidjast ja õhukesest hõlmikseelikust, ei saanud Loganil märkamata jääda, et naisel oli maailmaklassi tagumik ning täiuslikud rinnad.

Naine oli pikk – Logan eelistaski pikka kasvu naisi –, mitte et see oleks tähtsust omanud, sest mehel polnud hetkel suhte jaoks huvi ega aega. Teisest küljest – kes oli suhtest rääkinud? Seksi jaoks leidis ta alati aega. Võib-olla peaks ta oma ajakava ringi tegema, sest naise vaatamine sundis teda mõtlema, kui kiiresti ta tolle oma voodisse saaks.

Naisel oli nõtkete kõnnak, mida mõned pikka kasvu naised loomu poolest valdavad. See muutis fakti, et ettekandja oli suure kandiku jookidega ümber ajanud, mehe jaoks veelgi arusaamatumaks, sest ta ei paistnud üldse kohmakas olevat. Vastupidi, naine jättis enesekindla ja tasakaaluka mulje. Nutika. Oli raske uskuda, et ta üldse kunagi midagi maha pillaks.

Mis mängu ta siis mängis?

Logan mõtles oma karmile baarimehele Samile, kes nimetas ettekandjat armsaks ja muretses tema tunnete pärast. Sam poleks küll esimene mees, kes salakavala ning manipuleeriva naise lõksu langeb.

Naine märkas lõpuks Loganit ja tema silmadesse ilmus sära, kui ta mehele naeratas. Hea küll, ta oli tõesti va-

pustava välimusega. Loganil oli tunne, nagu oleks ta ainus mees ruumis, ja ta mõistis, kuidas kogukas baarmen naise juuresolekul selliseks kiisukeseks muutus.

Ettekandja suu oli lai ja seksikas, huuled lopsakad ning täidlased. Tema silmad olid rohelised ja neis säras varjamatut sõbralikkust, mis jättis siira mulje. Tõenäoliselt oli naine seda lahkete naeratust väga pikka aega harjutanud. Vähemalt aitas see tal kopsakat jootraha teenida.

Muidugi ei saa ta mingit jootraha, kui klientide jooke maha ajab. Ja ei tasu unustada, et just sellepärast Logan siin oligi.

Enne kui mees jõudis ettekandja juurde astuda ja end tutvustada, lõpetasid kaks baarimeest naise joogitellimuse ning kutsusid ta enda juurde.

„Oi, aitäh, poisid,“ ütles naine ning tema hääli oli sama veetlev kui naeratus. „Te olete mõlemad nii lahked.“

Logan jälgis, kuidas kogenud baarimeeste näod selle lihtsa komplimendi peale õhetama löid, kui ettekandja vöö vahelt väikese märkmiku võttis ja seda hetkeks uuris. Ta pani märkmiku tagasi ning hakkas jooke kandikul mingiks ringikujuliseks mustriks seadma. Kui ta valmis sai, haaras naine kandiku kahe käega ja hakkas seda tõstma. Ruumi läbis kahin, kui raske kandam kohmakalt kõikus ning ettekandja silmad pärani läksid.

Logan tormas mõtlemata tema juurde. Ta haaras naise käest kandiku, tõstis õlale ja hoidis ühe käega paigal. Siis vaatas ta ettekandja poole. „Kuhu see läheb?“

„Oh, kas te pole imeline?“ ütles too järjekordse suureilmse naeratuse saatel. „See läheb sinna.“ Ta juhatas teed neljase laua juurde klaasseina ääres, kust avanes vaade

valgele liivarannale. Naine viipas käega. „Need joogid on härra ja proua McKeele ning nende sõpradele.“

„Hei, nukuke,“ ütles vanem mees. „Ma ütlesin, et tulen ja toon need joogid ise sinu eest ära, aga paistab, et sa oled endale abilise leidnud.“

Alleria kuurordi külaline oli valmis ise ettekandja asemel oma joogid ära tooma? Hea küll, see oli juba piisavalt hull lugu, aga kas külaline arvas, et Logan on ettekandja jooksupoiss? Tal oli viimane aeg preili Kohmakaga üks vestlus maha pidada.

„Oi, härra McKee, aitäh pakkumise eest,“ ütles naine ja pöördus, et Loganit käsivarrele patsutada. „Aga kõik ettekandjad on nii abivalmis, et...“

„Härra, sellest pole mingit probleemi,“ katkestas Logan joogikandikut lauaservale toetades. Ta jagas joogid kiiresti laiali ja ütles nii sõbralikult, kui suutis: „Nautige oma kokteile.“

„Selle peale võid kihla vedada, semu,“ ütles härra McKee ja võttis suure sõõmu banaani-*daiquiri*t. „Jumalukene, need libisevad küll lihtsalt alla.“

„Võta, kullake,“ ütles proua McKee ja pistis ettekandjale viiekümnedollarilise rahatähe pihku. „See on su vaeva eest.“

„Oh issand,“ ütles ettekandja pilku rahatähelt klientidele tõstes. „Suur tänu.“

„Ei, suur tänu sulle, nukuke.“ Härra McKee pilgutas silma. „Sa oled kenake ja meil on kahju, et sulle oma tellimused selga ladusime.“

Naine rehmas käega. „Oh, see...“

„Aitäh teile, härra ja proua McKee,“ katkestas Logan. „Nautige oma päeva.“

Siis haaras ta ettekandjal käsivarrest ja juhatas tolle õrnalt, kuid kindlalt laua juurest kaugemale. Mees peatus baarileti juures, kus ta kandiku käest pani ja naise baariruumi uksest välja juhtis.

„Oodake,“ ütles ettekandja end lahti tirides. „Te peate mind lahti laskma. Ma ei saa praegu baarist ära tulla. Ma olen tööl.“

„Kõigepealt ajame natuke juttu,“ ütles Logan süngelt naeratades, kui ta naist mööda koridori oma kabineti poole suunas.

„Jätke,“ nõudis ettekandja ja üritas oma käsivart mehe haardest lahti kiskuda. „Tõepoolest, kes te enda meelest olete?“

„Hetkel olen ma teie tööandja,“ ütles Logan teda vihastelt põrnitsedes. „Aga ma ei usu, et see kauaks nii jääb.“

Grace krimpsutas seda kuuldes nägu. Miks pidi see olema just üks vendadest Sutherlandidest, kes ta järjekordse mahapillatud joogikandikuga hädast välja aitab?

Enne Alleriasse tulekut oli Grace põgusalt Logan ja Aidan Sutherlandi tausta uurinud. Teismelistena olid vennad surfimaailma tippu tõusnud, siis suunanud oma auhinnarahad uhketesse ööklubidesse ja baaridesse üle kogu maailma. Räägiti, et oma esimese baari võitsid nad kolledžis pokkerimängus, aga Grace ei uskunud, et see lugu oleks midagi enam kui linnalegend.

Kõige värskem kõmu, mida ta Sutherlandi-vendade kohta oli lugenud, keskendus sellele, kuidas nad ühendavad jõud oma onupoegadega, vendade Duke'idega, kellele kuulus hulk luksuskuurorte läänerannikul.

Grace oli internetis Sutherlandide pilte näinud, aga need kõik kujutasid vendi surfamas või purjetamas. Üheltki pildilt polnud näha olnud, kui kenad nad lähedalt välja nägid, samuti polnud fotod andnud vähimatki hoiatust selle kohta, millist segadusse ajavat füüsilist jõudu ja dünaamilisust õhkub mehest päriselus.

Poolel teel mööda koridori peatus tema uus ülemus topeltuste juures ja tõmbas plastkaardi läbi turvaluku. Ta juhatas naise uksest suurde imekaunilt kujundatud hotellisviiti. Tagasihoidlikes šokolaadpruunides ja rikkalikes tumehallides toonides kena diivan ning paar tugi- tooli seisis toa ühes otsas. Ruumi teises otsas paiknes suuremõõtmeline elegantne kontorimööbel koos kogu kahekümne esimese sajandi kontoris töötamiseks vajaliku tehnikaga.

„Siin te siis töötategi?“ Grace keeras end aeglaselt ringi, et tuba silmitseda. Puitlippidest luugid olid avatud ning nende taga paistsid kogu seina katvad klaasist lükanduksed, mis viisid suurele eraldatud terrassile, kust avanes suurepärase vaade palmidele, päikesepaistele, rikkumatule liivale ja selgele türkiissinisele veele.

See oli üks kaunimaid vaateid, mida Grace kunagi oli näinud, ning ta seisatas, et seda paar sekundit imetleda.

„Kena vaade, kas pole?“ sõnas härra Sutherland.

„See on jalustrabav,“ ütles naine ja pöördus tema poole. „Teil on väga vedanud.“

„Jah, kuningas olla on mõnus,“ ütles mees ning välgutatas enesekindlat naeratust, mis naise jalust nõrgaks võttis.